den for institutionen indgivne ansøgninger i betragtning, hvilket ville være i strid med den forpligtelse, som påhviler den i henhold til vedtægtens artikel 29, stk. 1, til først at tage mulighederne for ansættelse inden for institutionen i betragtning inden afholdelse af en almindelig udvælgelsesprøve.

RETSMØDERAPPORT

i de forenede sager 341/85, 251, 258, 259, 262 og 266/86, 222 og 232/87 *

I — Faktiske omstændigheder og retsforhandlinger

1. Ved dom af 7. oktober 1985, Van der Stijl mod Kommissionen (128/84, Sml. s. 3281), annullerede Domstolen (Anden Afdeling) den af Kommissionens formand den 3. november 1983 trufne beslutning om at udnævne B. Math i stillingen som kontorchef (i Generaldirektoratet Energi, direktoratet »sikkerhedskontrol inden for Euratom«, afdelingen »inspektion«) samt ansættelsesmyndighedens beslutning om ikke at udnævne Van der Stijl i denne stilling.

Det fremgår af nævnte dom, at sagsøgeren, Van der Stijl, der er nederlandsk statsborger, siden 1971 har beklædt en stilling i lønklasse A 4 i direktoratet »sikkerhedskontrol inden for Euratom«, afdelingen »inspektion« og den 1. juni 1983 på grundlag af meddelelsen om ledig stilling KOM/963/83 havde indgivet ansøgning om stillingen som kontorchef for denne afdeling. Det fremgår også af dommen, at Van der Stijl fra 1982-1983 fungerede som kontorchef i stedet for stillingens indehaver, P. Bommelle, der er fransk statsborger, og som var sygemeldt.

Kommissionen havde imidlertid den 20. juli 1983 besluttet ikke på daværende tidspunkt at besætte denne ledige stilling, samt ikke at afholde en intern udvælgelsesprøve, men at anvende ansættelsesproceduren i vedtægtens artikel 29, stk. 2. I henhold til denne bestemmelse kan ansættelsesmyndigheden ved ansættelse af tjenestemænd i lønklasserne A 1 og A 2 samt i særlige tilfælde for ansættelse til stillinger, der kræver specielle kvalifikationer, anvende en anden procedure end udvælgelsesproceduren.

Det fremgår af dommen, at efter de præciseringer og yderligere oplysninger, der fremkom under retsforhandlingerne, havde Kommissionen truffet denne beslutning, fordi den fandt, at valgmuligheden efter vedtægtens artikel 29, stk. 1, var begrænset, samt at ønsket om at opretholde en geografisk ligevægt inden for det pågældende direktorat spillede en betydelig rolle.

Den 27. juli 1983 udnævnte Kommissionen B. Math, en af de to tjenestemænd ved Det Franske Atomenergiinstitut, som var blevet foreslået af de franske myndigheder. Ved

* Processprog: fransk.

den nævnte annullerede beslutning af 3. november 1983 fra Kommissionens formand var Math udtrykkeligt blevet udnævnt til den omstridte stilling med virkning fra den 28. september 1983.

Domstolen udtalte i sin dom af 7. oktober 1985, at stillingens særlige karakter på ingen måde kunne begrunde, at der var tale om et særligt tilfælde efter vedtægtens artikel 29, stk. 2 (dommens præmis 22), og at ansættelsesmyndigheden, såfremt den i et tilfælde som det foreliggende fandt det ønskeligt at kunne vælge mellem et større antal ansøgere herunder ansøgere af flere forskellige nationaliteter, kunne have opnået dette ved anvendelse af vedtægtens artikel 29, stk. 1, der giver mulighed for at afholde en almindelig udvælgelsesprøve, som alle potentielle ansøgere, såvel interne som eksterne, kan ansøge om at deltage i (dommens præmis 23).

Domstolen konkluderede, at Kommissionen ikke var stillet over for et særligt tilfælde, som kunne begrunde en anvendelse af den særlige prodecure efter vedtægtens artikel 29, stk. 2, og at den af Kommissionen anvendte procedure var ulovlig, fordi betingelserne i nævnte bestemmelse ikke var opfyldt. De på grundlag af denne procedure trufne beslutninger måtte derfor anses for ugyldige (dommens præmis 24).

2. Efter nævnte dom af 7. oktober 1985 besluttede Kommissionen den 16. oktober 1985 at ansætte Math som midlertidigt ansat med en placering i lønklasse A 3, med virkning fra den 28. september 1983 og for en to års periode, der blev forlænget indtil 31. december 1985. Math blev ansat som kontorchef for afdelingen F 1 »inspektion« i Generaldirektoratet »Energi«.

Den 18. december 1985 besluttede Kommissionen at forlænge Maths ansættelse som midlertidig ansat til den 30. juni 1986.

Samme dag besluttede Kommissionen at afholde en almindelig udvælgelsesprøve KOM/ A/477 på grundlag af kvalifikationsbeviser og prøver med henblik på besættelse af den omstridte stilling. Meddelelsen om udvælgelsesprøven blev bekendtgjort i EFT C 67 af 22.3.1986, s. 8.

B. Math, der havde bestået denne udvælgelsesprøve, blev herefter på ny udnævnt i den omstridte stilling.

Udvælgelsesprøvens mundtlige prøver blev afholdt i juli 1986.

3. Erik van der Stijl, som inden for afdelingen F 1, »inspektion« var ansvarlig for en af afdelingens to underafdelinger, meddelte allerede den 16. oktober 1985 ved skrivelse fra sin advokat Kommissionen, at B. Maths fortsatte besættelse af kontorchefstillingen var uforenelig med Domstolens dom af 7. oktober 1985 og stillede sagsøgeren i den situation, som er beskrevet i vedtægtens artikel 21, stk. 3.

Den 21. oktober 1985 indgav sagsøgerne klage over B. Maths fortsatte besættelse af denne stilling.

Samme dag forelagde sagsøgeren i medfør af vedtægtens artikel 90, stk. 1, en ansøgning til Kommissionen, hvori han anmodede denne om at træffe beslutning vedrørende hans ansøgning 1. juni 1983 til den omstridt stilling. Kommissionens beslutning om ikke at tage denne i betragtning var nemlig blevet annulleret ved Domstolens dom af 7. oktober 1985.

Ved skrivelse af 22. oktober 1985 meddelte direktøren for direktoratet »sikkerhedskontrol inden for Euratom« sagsøgeren, at Kommissionen den 16. oktober 1985 havde besluttet at ansætte B. Math som midlertidigt ansat.

Den 14. november 1985 indgav sagsøgeren en ny klage over denne beslutning.

Samme dag anlagde sagsøgeren i medfør af vedtægtens artikel 91, stk. 4, sag ved Domstolen (sag 341/85), hvori han nedlagde påstand om annullation af nævnte beslutning af 16. oktober 1985. Samtidig indgav sagsøgeren begæring om anordning af foreløbige forholdsregler.

Den 16. januar 1986 indgav sagsøgeren en tredje klage over Kommissionens beslutning af 18. december 1985 om at forlænge B. Maths ansættelse.

Da sagsøgerens ansøgning af 21. oktober 1985 vedrørende hans stillingsansøgning forblev ubesvaret, indgav han den 7. april 1986 en fjerde klage over den stiltiende afvisning af ansøgningen.

Den 10. april 1986 indgav sagsøgeren efter bekendtgørelsen af meddelelsen om udvælgelsesprøven KOM/A/477 en femte klage over denne, hvorved sagsøgeren bl. a. anførte, at udvælgelsesprøvens betingelser vedrørende den faglige erfaring var mindre krævende end de betingelser, der var fastsat i meddelelsen om ledig stilling KOM/963/83 vedrørende samme stilling.

Den 17. april 1986 indgav sagsøgeren ansøgning til udvælgelsesprøven KOM/A/477.

Ved skrivelse af 25. juni 1986 meddelte generaldirektøren for Personale og Administration sagsøgeren, at Kommissionen ved beslutning af 20. juni 1986 havde afslået hans tre første indgivne klager vedrørende henholdsvis B. Maths fortsatte ansættelse efter den 7. oktober 1985, beslutningen om at ansætte denne som midlertidigt ansat og forlængelsen af denne ansættelse.

Den 14. juli 1986 aflagde sagsøgeren den i udvælgelsesprøve KOM/A/477 foreskrevne mundtlige prøve, som bestod i en samtale med udvælgelseskomiteen.

Ved skrivelse af 18. juli 1986 meddelte udvælgelseskomiteen sagsøgeren, at den ikke havde kunnet opføre ham på listen over de ansøgere, som opfyldte de særlige kvalifikationer, der var nødvendige for at bestride den ledige stilling.

Ved skrivelse af 25. juli 1986 meddelte generaldirektøren for Personale og Administration sagsøgeren, at Kommissionen ved beslutning af 18. juli 1986 havde afslået hans fjerde og femte klage vedrørende henholdsvis den stiltiende afvisning af sagsøgerens ansøgning vedrørende hans stillingsansøgning og meddelelsen om udvælgelsesprøve KOM/A/477.

Den 11. august 1986 påtalte sagsøgeren over for Kommissionen, at B. Maths administrative situation efter 30. juni 1986 var retsstridig.

Den 28. august 1986 indgav sagsøgeren sin sjette klage over det forhold, at B. Math efter den 30. juni 1986 fortsat beklædte den pågældende stilling.

Den 1. september udtrådte Van der Stijl af Kommissionens tjeneste i medfør af Rådets forordning nr. 3518 af 12. december 1985 om indførsel af særlige foranstaltninger vedrørende tjenestemænds udtræden af tjenesten i De Europæiske Fællesskaber i anledning af Spaniens og Portugals tiltrædelse (EFT L 335, s. 56).

Den 29. september 1986 anlagde sagsøgeren en anden sag ved Domstolen (sag 251/86), hvori han nedlagde påstand om annullation af Kommissionens beslutning om fortsat efter den 7. oktober 1985 at lade B. Math bestride den pågældende stilling og af beslutningen af 18. december 1985 om at forlænge sidstnævntes ansættelse som midlertidigt ansat (påstande vedrørende første og tredje klage, som var blevet afslået ved nævnte skrivelse af 25. juni 1986).

Den 13. oktober 1986 anlagde sagsøgeren en tredje sag ved Domstolen (sag 258/86), hvori han nedlagde påstand om annullation af afgørelsen fra udvælgelseskomitéen for udvælgelsesprøve KOM/A/477 om at give B. Math adgang til prøverne og af den efterfølgende afgørelse om at opføre B. Math på egnethedslisten.

Den 20. oktober 1986 anlagde sagsøgeren en fjerde sag ved Domstolen (sag 262/86), hvori han nedlagde påstand om annullation af afgørelsen fra udvælgelseskomitéen for udvælgelsesprøve KOM/A/477 om ikke at opføre ham på egnethedslisten. Denne afgørelse var blevet meddelt ham ved nævnte skrivelse af 18. juli 1986.

Den 24. oktober 1986 anlagde sagsøgeren en femte sag ved Domstolen (sag 266/86), hvori han nedlagde påstand om annullation af meddelelsen om udvælgelsesprøve KOM/A/477 og om Kommissionens afvisning af hans ansøgning vedrørende hans første stillingsansøgning (påstande vedrørende fjerde og femte klage, som blev afslået ved nævnte skrivelse af 25. juli 1986).

Efter meddelelse i Personaleposten nr. 478 i oktober måned 1986 af udnævnelsen af B. Math til den omstridte stilling indgav sagsøgeren den 30. december 1986 sin syvende klage, rettet mod denne udnævnelse.

Ved skrivelse af 10. juli 1987 meddelte generaldirektøren for Personale og Administration sagsøgeren, at Kommissionen ved beslutning af 1. juli 1986 havde afvist hans sjette og syvende klage vedrørende henholdsvis B. Maths fortsatte bestridelse af stillingen efter den 30. juni 1986 og B. Maths nye udnævnelse.

Endelig den 27. juli 1987 anlagde sagsøgeren ved Domstolen en sjette sag (sag 232/87), hvori han nedlagde påstand om annullation af B. Maths udnævnelse (påstand vedrørende den syvende klage, som var afslået ved nævnte skrivelse).

4. Geoffrey R. Cullington, tjenestemand i lønklasse A 4, og indplaceret ved afdelingen F 1's »inspektion« er i denne afdeling ansvarlig for den anden underafdeling.

Denne sagsøger indgav i april 1986 ansøgning til den nævnte udvælgelsesprøve KOM/A/477, som blev afholdt med henblik på besættelse af kontorchefstillingen i denne afdeling.

Sagsøgeren indgav den 19. juni 1986 en klage over meddelelsen om udvælgelsesprøve KOM/A/477, idet han bl. a. fandt, at betingelserne deri vedrørende den faglige

erfaring var mindre krævende end dem, som var fastsat i meddelelse om ledig stilling KOM/963/83 vedrørende samme stilling.

Den 16. juli 1986 aflagde han den i udvælgelsesprøven foreskrevne mundtlige prøve.

Ved udateret skrivelse meddelte kontorchefen for afdelingen for ansættelser i Generaldirektoratet for Personale og Administration sagsøgeren, at udvælgelseskomitéen havde opført ham på egnethedslisten.

Den 13. oktober 1986 anlagde sagsøgeren sag ved Domstolen (sag 259/86), hvori han nedlagde påstand om annullation af afgørelsen fra udvælgelseskomitéen for nævnte udvælgelsesprøve om at give B. Math adgang til prøverne og den efterfølgende afgørelse om at opføre ham på egnethedslisten.

Ved skrivelse af 14. oktober 1986 meddelte generaldirektøren for Personale og Administration sagsøgeren, at Kommissionen ved beslutning af 7. oktober havde afvist hans klage over meddelelsen om udvælgelsesprøve.

Ved skrivelse af 16. december 1986 meddelte kontorchefen for afdelingen for ansættelser under Generaldirektoratet for Personale og Administration på sagsøgerens anmodning af 26. november 1986, denne, at han ikke havde fået den omstridte stilling.

Den 18. december 1986 indgav sagsøgeren sin anden klage, som var rette mod B. Maths udnævnelse.

Da denne klage forblev ubesvaret, anlagde sagsøgeren den 16. juli 1987 ved Domstolen endnu en sag (sag 222/87), hvori han nedlagde påstand om annullation af B. Maths udnævnelse.

5. Stævningerne i sagerne 341/85 251, 258, 262 og 266/86 og 232/87 indgivet af Van der Stijl, blev registreret på Domstolens Justitskontor, henholdsvis den 15. november 1985, 29. september 1986, 15. oktober 1986, 20. oktober 1986, 29. oktober 1986 og 30. juni 1987.

Begæringen om foreløbige forholdsregler, som sagsøgeren fremsatte i forbindelse med stævningen i 341/85, blev afslået ved kendelse af 5. december 1985 fra præsidenten for Domstolens Anden Afdeling.

Ved kendelser af 22. april 1986, 18. marts 1987 og 28. oktober 1987, har Domstolen (Anden Afdeling) tilladt B. Math at intervenere i de nævnte sager til støtte for sagsøgtes påstande.

I sagerne 251, 258, 262 og 266/86 har Kommissionen ved særskilte dokumenter af 24. oktober, 14. november og 24. november 1986 i henhold til procesreglementets artikel 91 rejst formalitetsindsigelser under henvisning til, at sagsøgeren efter den 1. september 1986, eller inden anlægget af disse sager ved Domstolen, ikke længere var tjenestemænd og derfor ikke havde nogen søgsmålsinteresse. Ved kendelser af 25. juni 1987 har Domstolen (Anden Afdeling) afvist de af Kommissionen rejste formalitetsindsigelser.

6. Stævningerne i sagerne 259/86 og 222/87, indgivet af G. Cullington, blev registreret på Domstolens Justitskontor henholdsvis den 15. oktober 1986 og 16. juli 1987.

Ved kendelser af 18. marts og 28. oktober 1987 har Domstolen (Anden Afdeling) til-

ladt B. Math at intervenere i de to nævnte sager til støtte for sagsøgtes påstande.

7. Ved kendelser af 25. juni og 23. september 1987 har Domstolen (Anden Afdeling) besluttet af forene alle disse sager med henblik på skriftvekslingen, den mundtlige forhandling og domsafsigelsen.

8. På grundlag af den refererende dommers rapport og efter at have hørt generaladvokaten har Domstolen (Anden Afdeling) besluttet at indlede den mundtlige forhandling uden forudgående bevisførelse. Kommissionen er dog blevet anmodet om at forelægge visse dokumenter for Domstolen.

II — Parternes påstande

1. *Parternes påstande*

I sag 341/85 har Van der Stijl nedlagt følgende påstande:

— principalt:

annullation af Kommissionens beslutning af 16. oktober 1985 om at ansætte B. Math som midlertidigt ansat til at udøve stillingen som kontorchef fra den 28. september 1983 og for en to-års periode, forlænget indtil 31. december 1985,

sagsøgte dømmes til at betale sagsøgeren erstatning på 2 000 ECU,

— subsidiært:

sagsøgte dømmes til at betale sagsøgeren erstatning efter ret og billighed,

— under alle omstændigheder dømmes sagsøgte til at afholde omkostningerne eller mere subsidiært, såfremt annullationspåstanden ikke tages til følge, dømmes sagsøgte til at afholde omkostningerne i henhold til procesreglementets artikel 69, stk. 3, afsnit 2.

I sagen 251/86 har Van der Stijl nedlagt følgende påstande:

— annullation af Kommissionens beslutning om fortsat efter den 7. oktober 1985 at lade B. Math beklæde kontorchefstillingen,

— annullation af Kommissionens beslutning af 18. december 1985 om at forlænge B. Maths ansættelse som midlertidigt ansat,

— sagsøgte dømmes til at betale sagsøgeren erstatning efter ret og billighed under hensyntagen til den allerede begærede erstatning,

— sagsøgte dømmes til at afholde omkostningerne eller mere subsidiært, såfremt annullationspåstandene ikke tages til følge, dømmes sagsøgte til at afholde omkostningerne i henhold til procesreglementets artikel 69, stk. 3, afsnit 2.

I sag 258/86 har Van der Stijl nedlagt følgende påstande:

— annullation af afgørelsen fra udvælgelseskomitéen for udvælgelsesprøve KOM/A/477 om at give B. Math adgang til prøverne samt af den efterfølgende afgørelse om at opføre ham på egnethedslisten,

— sagsøgte dømmes til at afholde omkostningerne eller mere subsidiært, såfremt annullationspåstanden ikke tages til følge, dømmes sagsøgte til at afholde omkostningerne i henhold til procesreglementets artikel 69, stk. 3, afsnit 2.

I sag 259/86 er de af G. Cullington nedlagte påstande identiske med de påstande, som sagsøgeren Van der Stijl har nedlagt i sag 258/86.

I sag 262/86 har Van der Stijl nedlagt følgende påstande:

— annullation af afgørelsen fra udvælgelseskomitéen for udvælgelsesprøven KOM/A/477 om ikke at opføre sagsøgeren på egnethedslisten,

— sagsøgte dømmes til at afholde omkostningerne, eller mere subsidiært, såfremt annullationspåstanden ikke tages til følge, dømmes sagsøgte til at afholde omkostningerne i henhold til procesreglementets artikel 69, stk. 3, afsnit 2.

I sag 266/86 har Van der Stijl nedlagt følgende påstande:

— annullation af meddelelsen om udvælgelsesprøve KOM/A/477,

— annullation af den stiltiende afvisning af sagsøgerens ansøgning af 21. oktober 1985 vedrørende hans stillingsansøgning til den omstridte stilling,

— sagsøgte dømmes til at betale sagsøgeren en erstatning efter ret og billighed under hensyntagen til den allerede begærede erstatning,

— sagsøgte dømmes til at afholde omkostningerne, eller mere subsidiært, såfremt sagsøgerens annullationspåstande ikke tages til følge, dømmes sagsøgte til at afholde omkostningerne i henhold til procesreglementets artikel 69, stk. 3, afsnit 2.

I sag 222/87 har G. Cullington nedlagt følgende påstande:

— annullation af udnævnelsen af B. Math i kontorchefstillingen, samt den heraf følgende forbigåelse af sagsøgeren,

— sagsøgte dømmes til at betale sagsøgeren erstatning efter ret og billighed,

— sagsøgte dømmes til at afholde sagens omkostninger, eller mere subsidiært, såfremt annullationspåstanden ikke tages til følge, dømmes sagsøgte til at afholde omkostningerne i henhold til procesreglementets artikel 69, stk. 3, afsnit 2.

I sag 232/87 har Van der Stijl nedlagt følgende påstande:

— principalt:

annullation af udnævnelsen af B. Math,

sagsøgte dømmes til at betale sagsøgeren erstatning efter ret og billighed under hensyntagen til den allerede begærede erstatning,

— subsidiært:

såfremt annullationspåstanden ikke tages til følge, dømmes sagsøgte til at betale sagsøgeren den nævnte erstatning,

— under alle omstændigheder dømmes sagsøgte til at afholde omkostningerne, eller mere subsidiært, såfremt påstanden om annullation eller om godtgørelse ikke tages til følge, dømmes sagsøgte til at afholde omkostningerne i henhold til procesreglementets artikel 69, stk. 3, afsnit 2.

2. *Kommissionens påstande*

Kommissionen har nedlagt følgende påstande:

— afvisning af samtlige søgsmål, og for så vidt angår særligt sag 341/85 afvisning og frifindelse og for så vidt angår sag 259/86 afvisning og subsidiært frifindelse:

— spørgsmålet om sagens omkostninger afgøres efter gældende ret.

III — Parternes anbringender og argumenter

1. *Spørgsmålet om, hvorvidt beslutningen om fortsat efter den 7. oktober 1985 at lade B. Math beklæde kontorchefstillingen, var lovlig (sag 251/86)*

Sagsøgeren Van der Stijl har anført, at i henhold til EØF-Traktatens artikel 176 har den institution, fra hvilken en annulleret retsakt hidrører, pligt til at gennemføre de til dommens opfyldelse nødvendige foranstaltninger og at en annullationsdom har virkning fra dens afsigelse. Efter Domstolens dom af 7. oktober 1985 kunne B. Math derfor ikke under nogle omstændigheder bestride stillingen som kontorchef.

B. Math fortsatte imidlertid trods Domstolens dom efter den 7. oktober 1985 i stillingen som kontorchef såvel rent internt i Kommissionen som eksternt. Først efter at sagsøgeren den 10. oktober 1985 havde meddelt direktøren for direktoratet »sikkerhedskontrol inden for Euratom«, at denne situation var ulovlig, blev hans underskriftsfuldmagt suspenderet.

Sagsøgeren har anført, at Kommissionen ved ikke straks at have gennemført Domstolens dom klart har overtrådt EØF-Traktatens artikel 176.

Kommissionen har ikke bestridt, at den var pligtig til at træffe de til dommens opfyldelse nødvendige foranstaltninger. Den første af disse var dens beslutning af 16. oktober 1985 om at ansætte B. Math som midlertidigt ansat, hvorved den sikrede kontinuiteten i tjenesten og B. Maths administrative stilling blev regulariseret.

2. *Spørgsmålet om, hvorvidt beslutningen af 16. oktober 1985 om at ansætte B. Math som midlertidigt ansat fra den 28. september 1983, var lovlig (sag 341/85)*

Formaliteten

Kommissionen har påstået denne sag afvist. Den anfægtede beslutning vedrører ansættelsen af B. Math indtil den 31. december 1985. Beslutningen var fra dette tidspunkt uden retsvirkning, hvorfor den ikke kan annulleres af Domstolen. Dette søgsmål er derfor blevet uden genstand, og sagsøgeren har ikke nogen legitim interesse i en annullation af denne beslutning. Sagsøgeren kan bl. a. ikke ved en annullation af beslutningen gøre krav på udbetaling af det i vedtægtens artikel 7, stk. 2, hjemlede tillæg.

Sagsøgeren Van der Stijl har gjort gældende, at det eneste tilfælde, hvor et søgsmål under retsforhandlingerne bliver uden genstand, er det tilfælde, hvor sagsøgte giver sagsøgeren medhold i de nedlagte påstande. Kommissionens opfattelse indebærer, at enhver afgørelse, som er tidsbegrænset, på grund af vedtægtens søgsmålsfrister ikke kan anfægtes.

Sagsøgeren har desuden anført, at ved sagens anlæg den 16. maj 1986 havde sagen en genstand og sagsøgeren en søgsmålsinteresse, idet den pågældende beslutning også efter den 31. december 1985 påvirkede sagsøgerens retsstilling. Ved beslutning af 28. november 1983 var han nemlig blevet beordret til midlertidigt at gøre tjeneste i den omstridte stilling, indtil denne blev definitiv besat eller indtil senest 31. marts 1984. Hvis B. Maths ansættelse som midlertidigt ansat annulleres, må sagsøgeren anses for med tilbagevirkende kraft at have fortsat denne midlertidige tjeneste og vil på dette grundlag have ret til at få udbetalt de nævnte tillæg. Den anfægtede beslutning om at ansætte B. Math var også grundlaget for en beslutning om forlængelse af ansættelsesforholdet. Denne beslutning var stadig gældende ved sagens anlæg og lovligheden af denne forlængelse afhænger bl. a. lovligheden af den anfægtede beslutning.

Realiteten

Sagsøgeren Van der Stijl har fremført seks anbringender til støtte for beslutningens ulovlighed.

Sagsøgeren har *først anført*, at beslutningen overtræder EØF-Traktatens artikel 176.

Opfyldelsen af Domstolens dom af 7. oktober 1985 indebærer, at den første ansættelse af B. Math fra den 28. september 1983 ikke kan have nogen retsvirkning. Det strider mod EØF-Traktatens artikel 176 ved en procedure som den i beslutningen anvendte efterfølgende at reetablere et administrativt forhold, som er blevet kendt retstridigt. Da begrundelsen for annullationen af B. Maths første ansættelse var en tilsidesættelse af vedtægtens artikel 29, stk. 1, krævede en korrekt opfyldelse af dommen, at denne bestemmelse blev anvendt.

Beslutningen om at ansætte B. Math som midlertidigt ansat kan ikke begrundes i hensynet til tjenestens kontinuitet. For det første blev beslutningen givet tilbagevirkende kraft til den 28. september 1983, tidspunktet for B. Maths indtræden i Kommissionens tjeneste, hvilket ikke kan være begrundet i

nævnte hensyn. Dernæst var beslutningen overflødig, idet artikel 26 i Kommissionens interne bestemmelser foreskriver, at der i et sådant tilfælde sker en automatisk vikariering, idet enhver overordnet tjenestemand erstattes af den underordnede tjenestemand, som har længst anciennitet og — ved ens anciennitet — er den ældste, og indplaceret i den højeste lønklasse i kategorien.

Da beslutningen havde virkning fra 28. september 1983, burde man endelig i tjenestens interesse på dette tidspunkt have overvejet, om B. Math, som da ikke havde nogen tilknytning til institutionen, var den mest egnede til at bestride kontorchefstillingen. Man kan ikke tage hensyn til de to års erfaring, som B. Math på uretmæssig vis havde erhvervet. Sagsøgeren har også understreget, at han på dette tidspunkt fuldstændig korrekt i en lang periode først havde vikarieret i kontorchefstillingen og senere gjort midlertidig tjeneste i den.

Sagsøgeren har i sit *andet anbringende* fremført, at beslutningen er behæftet med formmangler og magtfordrejning.

Det fremgår klart, at Kommissionen ved den anfægtede beslutning via navnlig dens tilbagevirkende kraft forsøgte af hensyn til B. Math at regularisere dennes administrative stilling, som var blevet kendt retsstridig ved dom af 7. oktober 1985.

En sådan regularisering med tilbagevirkende kraft kan heller ikke begrundes i tjenestens interesse. Efter gældende forvaltningsret var en sådan regularisering også overflødig, idet de administrative handlinger, som B. Math havde udført ikke kan anfægtes. En sådan regularisering var også overflødig for at sikre B. Maths økonomiske stilling, idet hans vederlag og hans pensionsrettigheder for det tidsrum, hvori han arbejdede for Kommissionen, heller ikke kan anfægtes.

Begrundelsen for beslutningen, som senere blev forlænget, kan kun være, at man ville give B. Math en anciennitet og en ubrudt faglig erfaring, som kunne tages i betragtning ved en senere ansættelsesprocedure og bibeholde ham i stillingen, indtil hans endelige udnævnelse havde fundet sted.

En kontrakt som midlertidigt ansat kan ikke anvendes til en sådan tilbagevirkende regularisering, idet formålene med en sådan kontrakt er med henblik for fremtiden at kunne disponere over kontraktansat personale.

Sagsøgeren har i sit *tredje anbringende* gjort gældende, at den anvendte procedure er retsstridig.

En kontrakt som midlertidigt ansat er en retsakt, hvorved to kontrahenter indbyrdes afgiver en viljeserklæring, som indebærer forpligtelser i et bestemt tidsrum. Det er fuldstændigt uden juridisk værdi med tilbagevirkende kraft som det er sket i den anfægtede beslutning, at etablere en kontrakt på et tidspunkt, da kontrakten allerede skulle være udløbet.

Beslutningen om at ansætte B. Math med tilbagevirkende kraft skader sagsøgeren. Beslutningen påvirkede hans midlertidige tjeneste i en højere stilling, hans ansøgning og indebar, at hans korrekt tilbagelagte tjenesteår blev sammenlignet med de år, som B. Math uretmæssigt havde tilbagelagt.

I sit *fjerde anbringende* har sagsøgeren gjort gældende, at beslutningen tilsidesætter vedtægtens artikel 29, stk. 1.

Den mulighed, som vedtægten giver internt ansatte til at besætte ledige stillinger i institutionen, bliver illusorisk, hvis ansættelsesmyndigheden med tilbagevirkende kraft kan lade en midlertidigt ansat besætte en ledig stilling endog førend sagsøgerens ansøgning var blevet behandlet.

Sagsøgeren har i sit *femte anbringende* gjort gældende, at beslutningen tilsidesætter artikel 12, stk. 2, litra e), i ansættelsesvilkårene for de øvrige ansatte.

I henhold til denne bestemmelse kan som en midlertidigt ansat kun ansættes den, der beviser, at han har indgående kendskaber i et af Fællesskabernes sprog og tilfredsstillende kundskaber i et andet af Fællesskabernes sprog i det omfang, dette er nødvendigt for hans hverv.

Som sagsøgeren imidlertid anførte under sagen 128/84, havde B. Math ved sin ansættelse altså den 28. september 1983 ifølge det under sagen fremlagte curriculum vitae alene kendskab til »talt« engelsk, hvilket ikke kan anses for et tilfredsstillende kundskab til et andet af Fællesskabernes sprog.

Sagsøgeren har i sit *sjette anbringende* gjort gældende, at beslutningen også tilsidesætter artikel 12, stk. 1, i ansættelsesvilkårene for de øvrige ansatte.

I henhold til denne bestemmelse skal det ved ansættelse af midlertidigt ansatte tilstræbes, at institutionens sikres medarbejdere, der opfylder de højeste krav til kvalifikationer, indsats og integritet; de skal udvælges på så bredt geografisk grundlag som muligt.

Som sagsøgeren imidlertid anførte under sag 128/84 besad B. Math ikke ved sin ansættelse de særlige kvalifikationer, som meddelelsen om den ledige anfægtede stilling indeholdt. B. Math havde således ikke nogen erfaring inden for sikkerhedskontrol.

Desuden blev B. Math ansat, uden at der fandt nogen sammenligning af fortjenester sted, hvilket i sig selv er en overtrædelse af nævnte bestemmelse. Denne ansættelse var en gentagelse B. Maths første engagement, idet ansættelsesmyndigheden principielt kun kunne tage de ansøgere i betragtning, som var foreslået af de franske myndigheder, hvorfor det geografiske grundlag var særdeles begrænset.

Kommissionen har vedrørende sagsøgerens første anbringende anført, at den anfægtede beslutning ikke tilsidesætter EØF-Traktatens artikel 176. Fuldbyrdelsen af dommen af 7. oktober 1985 indebar, at B. Maths udnævnelse som tjenestemand blev uden retsvirkning. Ved dommen blev den første procedure til besættelse af stillingen annulleret fra det tidspunkt, da man anvendte vedtægtens artikel 29, stk. 2, og Kommissionen har ved de anfægtede beslutninger genoptaget proceduren på det stadium, hvor denne således var blevet standset. Denne fortsatte procedure endte med beslutningen af 18. december 1985 om at afholde en generel udvælgelsesprøve.

Kommissionen råder over et bredt skøn med hensyn til organisationen af dens tjenestegrene indtil det tidspunkt, da en ansættelses-

procedure til besættelse af en ledig stilling er tilendebragt. Kommissionen mente ikke, at den kunne anvende en vikariering eller ordningen med en midlertidig tjeneste i en højere stilling. Kommissionen var fuldt berettiget til at lade B. Math, som midlertigt ansat lede afdelingen. B. Math havde i over to år fungeret som kontorchef og fandtes at være den mest egnede til at udfylde denne funktion.

Kommissionen har ikke forsøgt via en anden procedure at genetablere et forhold der var kendt retsstridigt, men har alene villet sikre, tjenestens kontinuitet og regularisere B. Maths personlige administrative stilling.

Kommissionen har vedrørende sagsøgerens *andet anbringende* anført, at den ikke via en procedurefordrejning søgte at favorisere B. Math. Sagsøgeren har vedrørende begrundelsen for de anfægtede beslutninger kun fremsat visse formodninger, men har ikke fremlagt noget bevis herfor. Det fremgår af selve afholdelsen af en almindelig udvælgelsesprøve, at den af sagsøgeren fremsatte påstand er uden grundlag.

Kommissionen har vedrørende sagsøgerens *tredje anbringende* anført, at ansættelsen af B. Math som midlertidigt ansat ikke er retsstridig, selv om ansættelsen blev givet tilbagevirkende gyldighed. Beslutningen af 16. oktober 1985 skulle regularisere en situation, som ikke kunne forudses, og kontrakten som midlertidigt ansat måtte derfor gives tilbagevirkende gyldighed, således at den pågældende ikke led noget tab, navnlig ikke noget økonomisk tab, på grund af annullationen af hans ansættelse.

Kommissionen kan ikke se, hvorledes denne tilbagevirkende kraft kan skade sagsøgeren.

Vedrørende sagsøgerens *fjerde anbringende* har Kommissionen anført, at ansættelsesmyndigheden midlertidigt kan besætte en permanent stilling, der er blevet ledig, med en midlertidig ansat uden herved at overtræde vedtægtens artikel 29, stk. 1. Ansættelsesmyndigheden råder i denne henseende over et bredt skøn. Kommissionen var ikke på nogen måde forpligtet til at tage sagsøgerens ansøgning op til fornyet overvejelse, idet den kunne ansætte hvem som helst som midlertidigt ansat i den anfægtede stilling.

Vedrørende sagsøgerens *femte og sjette anbringender* har Kommissionen anført, at B. Math besad de sprogkundskaber og havde de særlige kvalifikationer, som kræves i ansættelsesvilkårene for de øvrige ansatte og i meddelelsen om den ledige anfægtede stilling, og at sagsøgeren ikke har fremført noget bevis for sine påstande på dette punkt.

Intervenienten B. Math har vedrørende sagsøgerens *første anbringende* anført, at den anfægtede beslutning kun ville være en overtrædelse af EØF-Traktatens artikel 176, hvis Kommissionen ene og alene havde gentaget den tidligere annullerede beslutning. De to beslutninger er imidlertid ikke ens, idet de har forskelligt indhold. Den annullerede beslutning vedrørte en udnævnelse som tjenestemand i henhold til vedtægten, mens den anfægtede beslutning vedrørte en kontrakt som midlertidigt ansat i henhold til ansættelsesvilkårene for de øvrige ansatte.

Intervenienten har vedrørende sagsøgerens *andet anbringende* anført, at en formmangel eller magtfordrejning kun kan anfægte en beslutnings gyldighed, hvis der hermed er forfulgt et formål, der strider imod samfundets interesse eller tjenestens interesse, og hvis dette retsstridige formål er det eneste, der søges opnået herved.

Kommissionen traf alene den anfægtede beslutning af hensyn til tjenesten, og intet kommissionsmedlem eller højtstående tjenestemand i institutionen har interveneret for at foranledige intervenientens udnævnelse eller ansættelse.

Intervenienten har understreget, at han inden sin første ansættelse overhovedet ikke havde taget nogen kontakt til Kommissionen for at få den omstridte stilling, og at han ikke kendte nogen dér. Han fik alene kendskab til meddelelsen om den ledige stilling via Afdelingen for Udenrigsanliggenderne ved Det Franske Atomenergiinstitut og hans udnævnelse skete efter de normale interviewer. Kun forhold, der vedrørte tjenestens interesse, blev taget i betragtning ved hans første udnævnelse, og det samme gjaldt for beslutningen om at ansætte ham som midlertidigt ansat.

3. *Spørgsmålet om, hvorvidt beslutningen af 18. december 1985 om at forlænge ansættelsen af B. Math indtil 30. juni 1986, var lovlig (sag 251/86)*

Sagsøgeren Van der Stijl har anført, at denne beslutning forlænger og accentuerer de ulovligheder, som var forbundet med den første ansættelsesbeslutning.

Kommissionen havde nemlig på tidspunktet for forlængelsen af B. Maths ansættelse fået forelagt en ansøgning vedrørende sagsøgerens stillingsansøgning, som Kommissionen ikke havde besvaret, inden den traf en ny beslutning om B. Maths ansættelse, hvorfor Kommissionen på ny overtrådte vedtægtens artikel 29, stk. 1.

Foruden disse ulovligheder indebærer beslutningen om at forlænge varigheden af B. Maths ansættelse en klar overtrædelse af artikel 8, afsnit 2, i ansættelsesvilkårene for de øvrige ansatte.

I henhold til denne bestemmelse kan ansættelse af en midlertidigt ansat i en af stillingerne i den liste over stillinger, der findes som bilag til den afdeling i budgettet, der vedrører hver institution, højst ske for to år og kan kun fornyes én gang for yderligere et år.

I den første beslutning af 16. oktober fastsattes ansættelsesperioden til den maksimale, nemlig to år, og denne ansættelse blev i samme beslutning allerede forlænget, hvilket kun kan ske én gang, for yderligere en periode fra 29. september til 31. december 1985. Ansættelsesforholdet kan derfor ikke yderligere forlænges.

Kommissionen tager fejl, når den hævder, at man kan forlænge den første ansættelse med et år eller mere, idet dog den samlede varighed af ansættelsen ikke kan overskride tre år. Denne påstand er kun korrekt, såfremt der er tale om en og samme forlængelse.

Kommissionen har anført, at varigheden af B. Maths ansættelse ikke overskrider de grænser, der er fastsat i artikel 8, afsnit 2, i ansættelsesvilkårene for de øvrige ansatte.

Kommissionens opfattelse er, at denne bestemmelse begrænser varigheden af ansættelsen til to år, som kan forlænges yderligere med et år, eller til tre år ialt. Ansættelsen af B. Math overskred ikke tre år. Sagsøgerens fortolkning er alt for snæver.

4. *Spørgsmålet om, hvorvidt meddelelsen om udvælgelsesprøve KOM/A/477, var lovlig (sag 266/86)*

Sagsøgeren Van der Stijl har fremført to anbringender til støtte for sin påstand om, at meddelelsen om udvælgelsesprøve var ulovlig.

Sagsøgeren har i det *første anbringende* anført, at meddelelsen om udvælgelsesprøve var en overtrædelse af vedtægtens artikel 29, stk. 1.

I henhold til denne bestemmelse kan ansættelsesmyndigheden kun indlede proceduren til afholdelse af udvælgelsesprøve, efter at ansættelsesmyndigheden har undersøgt mulighederne for forfremmelse.

Sagsøgeren bestrider, at Kommissionen inden den den 18. december 1985 besluttede at organisere en almindelig udvælgelsesprøve, havde undersøgt disse muligheder. De ansøgninger, som blev indgivet til meddelelsen om ledig stilling KOM/963/83 blev alle afslået. Disse afslag er alle blevet definitive bortset fra afslaget på sagsøgerens ansøgning, som blev annulleret ved dom af 7. oktober 1985. Der blev ikke bekendtgjort nogen ny meddelelse om ledig stilling, som kunne give anledning til nye ansøgninger. Det var altså alene sagsøgerens ansøgning, der skulle gennemgås. Hvis denne ansøgning reelt er blevet behandlet, er det mærkeligt, at sagsøgeren ikke blev officielt informeret om, at den var blevet afslået, når henses til, at sagsøgeren havde indgivet en udtrykkelig ansøgning herom.

Sagsøgeren har i sit *andet anbringende* gjort gældende, at meddelelsen om udvælgelsesprøven var ulovlig, idet den var forskellig fra meddelelsen om ledig stilling.

Sagsøgeren har herom anført, at i henhold til Domstolens praksis (jfr. dom af 30. oktober 1974, Grassi/Rådet, 188/73, Sml. s. 1099), er meddelelsen om ledig stilling i proceduren til besættelse af en stilling den første retsakt, som angiver arbejdets karakter i den stilling, der skal besættes og de herfor nødvendige kvalifikationer. Meddelelsen om udvælgelsesprøve er en videreførelse af proceduren, og er nødvendigvis afhængig af meddelelsen om den ledige stilling med hensyn til de kvalifikationer, der kræves for den stilling, der skal besættes. Meddelelsen om udvælgelsesprøven kan bl. a. ikke indeholde mindre strenge betingelser end dem, der var fastsat i meddelelsen om den ledige stilling. Dette ville ikke kun indebære, at der kunne ske ansættelse af ansøger, som ikke var egnede til denne stilling, der var bekendtgjort ledig, men ville også udgøre en diskriminering over for tjenestemænd, der kan forfremmes eller overflyttes, og hvis ansøgning kun tages i betragtning, såfremt den opfylder de strengere krav i meddelelsen om ledig stilling. Såfremt ansættelsesmyndigheden skønner, at de sidstnævnte krav er for strenge ud fra tjenstlige synspunkter, bør den tilbagekalde meddelelsen om ledig stilling og erstatte den af en ny ændret meddelelse.

Sagsøgeren har herefter anført, at meddelelsen om ledig stilling KOM/963/83 indeholdt krav om følgende kvalifikationer:

»1) Universitetsuddannelse afsluttet med et eksamensbevis, eller tilsvarende faglig erfaring.

2) Indgående kendskab til kernekredsløbet og forvaltning af nukleart materiale.

3) Kendskab til sikkerhedskontrol.

4) Påviselig evne til at lede en større administrativ enhed.

5) Indgående erfaring på områder, der er relevante for stillingen.«

Kvalifikationerne i meddelelse om udvælgelsesprøve KOM/A/477 var imidlertid følgende:

»Ansøgerne skal med tidspunktet for ansøgningsfristens udløb som skæringsdato:

a) kunne dokumentere, at de har afsluttet uddannelse på universitetsniveau med et eksamensbevis...;

b) have mindst 15 års faglig erfaring efter afsluttet uddannelse på universitetsniveau, herunder flere års beskæftigelse, der er relevant for arbejdsområdet som beskrevet under punkt I i det foregående; de skal ligeledes kunne dokumentere at have indgående kendskab til kernekredsløbet og forvaltningen af nukleart materiale, kendskab til sikkerhedskontrol samt dokumenteret evne til at lede en større administrativ enhed;

c) (sproglige kundskaber).«

Sagsøgeren har vedrørende den faglige erfaring anført, at den særdeles strenge betingelse i meddelelse om ledig stilling om en »indgående erfaring på områder, der er relevante for stillingen«, i meddelelse om udvælgelsesprøven blev erstattet af en mildere og bredere formuleret betingelse, nemlig en »faglig erfaring efter universitetsuddannelsen på mindst 15 år herunder flere års beskæftigelse, der er relevant for arbejdsområdet«.

Sagsøgeren finder, at en »indgående erfaring på områder, der er relevante for stillingen« er noget ganske andet end »en erfaring, der er relevant for arbejdsområdet«, og at en faglig erfaring »som i flere år« (skal have vedrørt stillingens arbejdsområde), altså en erfaring på over et år, er en klart mildere betingelse end en faglig erfaring der er »indgående« (på områder, der er relevante for stillingen).

I denne sammenhæng har sagsøgeren anført, at han allerede i sag 128/84 havde gjort gældende, at B. Maths tidligere faglige erfaring, som udelukkende vedrørte den fysiske beskyttelse, ikke opfyldte det pågældende krav i meddelelsen om ledig stilling, og derfor ikke kunne anses for »en indgående erfaring« på områder, der er relevante for stillingen. Derimod kan man ikke udelukke, at dennes erfaring lettere kunne anses for at opfylde kravene i meddelelsen om udvælgelsesprøven.

Endelig har sagsøgeren understreget, at meddelelsen om udvælgelsesprøven, for så vidt angår ansøgernes kvalifikationer, til punkt og prikke følger meddelelsen om ledig stilling bortset fra netop spørgsmålet om den faglige erfaring. Sagsøgeren har anført, at de i meddelelsen om stilling anvendte udtryk er fuldt forståelige, også for ansøgere uden for institutionen, og har bestridt at forskellen i formuleringen — som Kommissionen har påstået — beror på et ønske om at gøre meddelelsen om udvælgelsesprøve lettere læselig for ansøgere uden for institutionen.

Kommissionen har vedrørende sagsøgerens *første anbringende* anført, at vedtægtens artikel 29, stk. 1, er overholdt.

Kommissionen har her henvist til de oplysninger, den allerede meddelte sagsøgeren den 25. juli 1986 som svar på dennes klage, nemlig at Kommissionen i mødet den 18. december 1985 på ny havde gennemgået de indgivne ansøgninger på grundlag af vedtægtens artikel 29, stk. 1, litra a) — heriblandt også sagsøgerens — og derpå havde besluttet ikke at besætte stillingen ved forfremmelse og heller ikke afholde en intern udvælgelsesprøve på grundlag af artikel 29, stk. 1, litra b). Da der ikke forelå ansøgninger indgivet i henhold til artikel 29, stk. 1, litra c), besluttede kommissionen derfor at afholde en almindelig udvælgelsesprøve.

Kommissionen har altså taget forfremmelsesmuligheden i betragtning.

Kommissionen har vedrørende sagsøgerens *andet anbringende* anført, at sagsøgeren ved at hænge sig i den ganske lille forskel i den sproglige formulering mellem meddelelsen om ledig stilling og meddelelsen om udvælgelsesprøve har indladt sig på en ganske overflødig leg med ord.

Denne forskel beror for så vidt angår den nødvendige faglige erfaring alene på en enkelt sproglig ændring begrundet i et ønske om at gøre meddelelsen om udvælgelsesprøven lettere læselig for eventuelle ansøgere uden for institutionen, som den også var rettet til. Der er absolut ingen reel forskel mellem de to formuleringer, navnlig når man tager i betragtning, at ansøgerne også skulle dokumentere indgående kendskab til kernekredsløbet og kendskab til sikkerhedskontrol.

5. *Spørgsmålet om, hvorvidt afgørelserne fra udvælgelseskomiteen for udvælgelsesprøve KOM / A/477 om at give B. Math adgang til prøverne og opføre ham på egnethedslisten, var lovlige (sag 258 og 259/86)*

Formaliteten

Kommissionen har gjort gældende, at det søgsmål, som G. Cullington har indbragt (sag 259/86) må afvises.

De anfægtede afgørelser er ikke akter, der indeholder et klagepunkt imod sagsøgeren, idet denne også var opført på egnethedslisten. Den omstændighed, at en anden ansøger også blev opført på egnethedslisten, er ikke et klagepunkt imod ham.

En udvælgelseskomites afgørelser er forberedende akter i forhold til ansættelsesmyndighedens udnævnelse, og deres lovlighed kan kun gøres gældende under et søgsmål anlagt til prøvelse af beslutningen om udnævnelse (jfr. vedrørende egnethedslister, Domstolens domme af 14. december 1965, Morina/Parlamentet, sag 21/65, Sml. 1965/1968, s. 159, af 6. februar 1986, Vlachou/Revisionsretten, sag 143/84, Sml. s. 459).

En udvælgelseskomites afgørelser om adgang til en udvælgelsesprøve kan anfægtes direkte ved Domstolen, men kun af de ansøgere, som er blevet afvist.

Sagsøgeren G. Cullington har anført, at hans søgsmål vedrører afgørelsen om at give B. Math adgang til prøverne, og at beslutningen om at opføre denne på egnethedslisten kun var en følge heraf.

En sådan afgørelse er en akt, der har retsvirkninger, som er selvstændige i forhold til

den endelige beslutning om stillingsbesættelsen. Dette bestyrkes af, at ansøgere, der ikke har fået adgang til en udvælgelsesprøve, under alle omstændigheder kan anfægte beslutningen herom.

En afgørelse om adgang til en udvælgelsesprøve kan ikke anses for at være af rent forberedende karakter. Hvis dette er tilfældet må den i alle tilfælde alene være forberedende, uanset dens indhold.

En afgørelse om at give en ansøger adgang til en udvælgelsesprøve, når denne ikke opfylder adgangsbetingelserne er en akt, der indeholder et klagepunkt imod sagsøgeren, selv om denne er opført på egnethedslisten, idet denne adgang øger udvælgelseskomitéens valgmuligheder og således påvirker sagsøgerens ret til at få sine kvalifikationer objektivt bedømt.

Realiteten

Sagsøgerne Van der Stijl og Cullington har fremført tre anbringender til støtte for deres påstand om, at de afgørelser, udvælgelseskomitéen traf vedrørende B. Math, er ulovlige.

De har i deres *første anbringende* anført, at afgørelserne tilsidesætter meddelelsen om udvælgelsesprøve, idet B. Math ikke opfyldte de heri angivne betingelser vedrørende den faglige erfaring og aldersgrænsen.

Sagsøgerne har vedrørende den faglige erfaring først understreget, at udvælgelseskomitéen ikke var berettiget til at tage hensyn til den erfaring, B. Math havde erhvervet som kontorchef.

Vedrørende tidsrummet fra 28. september 1983 til 7. oktober 1985 indebar den på sidtnævnte dato afsagte dom, at B. Maths udnævnelse med tilbagevirkende kraft blev annulleret, således at han overhovedet ikke kan anses for at have været tjenestemand. Dette indebærer, at han heller ikke er berettiget til at få dette tidsrum anerkendt som faglig erfaring.

Vedrørende tidsrummet fra den 7. til den 16. oktober 1985 gælder oven for anførte argument så meget mere, som B. Math her bestred den omstridte stilling uden at være udnævnt hertil og uden noget juridisk grundlag.

Beslutningen af 16. oktober 1985 om at ansætte B. Math med tilbagevirkende kraft som midlertidt ansat kan ikke påvirke disse to perioder. En sådan regularisering kan kun være »passiv«, det vil sige enten vedrøre gyldigheden af de administrative retsakter af hensyn til det administrerede personale, eller af hensyn til tjenestemandens økonomiske rettigheder. Regulariseringen kan ikke være »aktiv«, således at tjenestemanden kan henvise til det af regulariseringen omfattede tidsrum som faglig erfaring.

Vedrørende tidsrummet efter den 16. oktober 1985 kan den af B. Math erhvervede erfaring heller ikke tages i betragtning, idet hans ansættelse, efter Kommissionens udsagn, som midlertidigt ansat og forlængelsen af ansættelsen alene skulle tjene til at bibeholde B. Math i stillingen indtil afholdelsen af udvælgelsesprøven og gøre det muligt for ham at indgive ansøgning hertil som midlertidigt ansat i stillingen. Kommissionen har herved erkendt, at B. Maths ansøgning måtte sidestilles med en ansøgning fra en person uden for institutionen.

Man kan ikke ifølge sagsøgerne hævde, som Kommissionen har gjort, at den faglige er-

faring beror på de rent faktiske arbejdsforhold og ikke på om dette havde juridisk gyldighed. Spørgsmålet er ikke, om B. Math rent faktisk har erhvervet en faglig erfaring, men om udvælgelseskomiteen var berettiget til at tage hensyn til denne erfaring ved dens kontrol af udvælgelsesprøvens betingelser.

Vedrørende dernæst den af B. Math erhvervede erfaring, inden han blev ansat ved Kommissionen, har sagsøgerne understreget, at denne erfaring nødvendigvis må bedømmes ud fra den strengere betingelse i meddelelsen om ledig stilling, nemlig »en indgående erfaring på områder, der er relevante for stillingen«, idet meddelelsen om udvælgelsesprøven ikke juridisk kunne indeholde mindre strenge betingelser end dem, der var angivet i meddelelsen om den ledige stilling.

B. Maths tidligere erfaring kan ikke anses for erfaring på områder, der er relevante for stillingen. B. Math havde, som det fremgår af hans curriculum vitae, været tjenestemand ved Det Franske Atomenergiinstitut fra 1968, først ansat ved den videnskabelige afdeling og derpå fra 1977, i afdelingen for sikkerhed af nukleart materiale. Hans ansvarsområde vedrørte udelukkende sikkerheden i anlæggene og ved transport af nukleart materiale, og hans erfaring vedrørte udelukkende den fysiske beskyttelse. Dette område har ingen tilknytning til begrebet sikkerhedskontrol, som indeholdes i Euratom-Traktatens kapitel VII, hvorefter Kommissionen bl. a. skal kontrollere, at fissile materialer ikke anvendes til andre formål end de af brugerne angivne, og at de forpligtelser, Kommissionen har påtaget sig vedrørende forsyning og kontrol, overholdes.

Sagsøgerne har vedrørende aldersgrænsen henvist til, at meddelelsen om udvælgelsesprøve herom angav følgende:

»Ansøgerne skal være født efter den 22. marts 1936.

Aldersgrænsen gælder ikke ansøgere, der mellem datoen for offentliggørelsen nærværende EFT og den 22. april 1986 i mindst et år uden afbrydelse har været beskæftiget som tjenestemænd eller ansatte ved en af De Europæiske Fællesskabers institutioner.

Aldersgrænsen forhøjes for:

a) ...

b) ansøgere, der har aftjent deres værnepligt... i så fald hæves aldersgrænsen med varigheden af den udførte tjeneste...:

...

Ansøgninger om forhøjelsen af aldersgrænsen tages kun i betragtning, såfremt den støttes af dokumentation i form af:

...

for punkt b):

attest udstedt af de militære eller andre kompetente myndigheder med angivelse af påbegyndelses- og afslutningstidspunkt for den tvungne tjeneste.«

B. Math er født den 30. november 1935.

Bestemmelsen om ophævelse af aldersgrænsen for ansøgere som mellem den 22. marts og 22. april 1986 i mindst et år havde været beskæftiget som tjenestemænd og ansatte ved Fællesskaberne kunne ikke finde anvendelse på ham. Udvælgelseskomitéen kunne nemlig ikke som ved den faglige erfaring tage hensyn til tidsrummet fra den 28. september 1983 til 22. marts 1986, hverken som et tidsrum, hvorunder B. Math havde været beskæftiget enten som tjenestemand, eller som ansat ved Fællesskaberne.

Selv om udvælgelseskomitéen var berettiget til at tage B. Maths ansættelsesperiode i betragtning på grund af hans ansættelse med tilbagevirkende kraft indebærer artikel 8, afsnit 2, i ansættelsesvilkårene for de øvrige ansatte fuldstændigt klart, at en sådan ansættelse kun kan forlænges en gang, hvorfor B. Maths kontrakt under alle omstændigheder udløb den 31. december 1985. Han kunne derfor ikke juridisk anses for tjenestemand eller ansat ved Fællesskaberne mellem den 22. marts og 22. april 1986.

Man kan ikke, som Kommissionen har gjort, hævde, at dette punkt er uden betydning, idet Math også var berettiget til den fravigelse fra aldersgrænsen, som var hjemlet for perioden vedrørende aftjent obligatorisk militærtjeneste, uanset om B. Math ikke havde vedlagt sin ansøgning attestation herfor. Denne indvending er kun relevant, hvis udvælgelseskomiteen reelt på grundlag af den af B. Math aftjente militærtjeneste havde besluttet at hæve aldersgrænsen. Udvælgelseskomiteen kunne kun træffe en sådan afgørelse på ansøgerens anmodning og på grundlag af den attestation, som var foreskrevet i meddelelsen om udvælgelsesprøve.

Sagsøgerne har i deres *andet anbringende* fremført, at udvælgelseskomiteens afgørelse om at give B. Math adgang til prøverne strider imod princippet om ligebehandling.

Udvælgelseskomiteen har ved at give B. Math adgang til udvælgelsesprøven ligestillet ham med de sagsøgere, som utvivlsomt opfyldte betingelserne i meddelelsen om udvælgelsesprøven. Således er objektivt forskellige forhold blevet behandlet ens uden nogen objektiv begrundelse.

Sagsøgerne har i deres *tredje anbringende* fremført, at der er sket en procedurefordrejning.

Det fremgår klart, at Kommissionens hovedproblem efter domsafsigelsen af 7. oktober 1985 udelukkende var at få B. Math udnævnt til den omtvistede stilling ved en tilsyneladende korrekt ansættelsesprocedure.

Udvælgelseskomiteen har således ved at give B. Math adgang til udvælgelsesprøven, skønt han ikke opfyldte betingelserne i meddelelsen om udvælgelsesprøven, deltaget i procedurefordrejningen.

Kommissionen har for så vidt angår sagsøgernes *første anbringende* anført, at B. Math opfyldte betingelserne i meddelelsen om udvælgelsesprøven, såvel betingelserne vedrørende den faglige erfaring som aldersgrænsen.

For så vidt først angår den faglige erfaring har Kommissionen anført, at selv om Domstolens dom af 7. oktober 1985 annullerede B. Maths udnævnelse, er det ikke desto mindre en kendsgerning, at B. Math i det omhandlede tidsrum behørigt fungerede som kontorchef og erhvervede den hermed forbundne faglige erfaring. Domstolens dom kan ikke påvirke denne erfaring, idet der er tale om et faktisk arbejdsforhold og ikke om et juridisk forhold.

Dette argument gælder så meget mere for den erfaring, som B. Math erhvervede efter den 16. oktober 1985, idet der der var tale om et faktisk arbejdsforhold, der desuden havde hjemmel i ansættelsesvilkårene for de øvrige ansatte. Da Kommissionen ikke ved at ansætte B. Math som midlertidigt ansat tilsigtede at favorisere denne med henblik på den endelige ansættelsesprocedure, kan sagsøgerne ikke påstå, at den faglige erfaring, som B. Math reelt havde erhvervet, ikke kunne tages i betragtning.

Vedrørende B. Maths erfaring inden hans tiltræden har Kommissionen fastholdt, at denne erfaring var fuldstændig relevant og i sig selv var tilstrækkelig til at give B. Math adgang til at deltage i udvælgelsesprøven.

Området vedrørende sikkerhedskontrol og den fysiske beskyttelse, som B. Maths nationale erfaring omfatter, har mange fælles træk. Den fysiske beskyttelse henhører under de nationale myndigheders ansvar og skal forhindre at private personer anvender fissile materiale til andre formål end de angivne. Sikkerhedskontrol henhører under enten de multinationale eller internationale myndigheders ansvarsområde og skal hindre at brugerne eller staterne anvender disse materialer til andre formål end de angivne. Den tekniske metodik ligner hinanden meget på de to områder og »arbejdsmetoderne« er hovedsagelig de samme.

Kommissionen har endelig for så vidt angår aldersgrænsen anført, at sagsøgernes indvendinger her er uden genstand. B. Math har nemlig gennemført 18 måneders militærtjeneste og omfattes derfor af den undtagelse fra aldersgrænsen, som er hjemlet for det tidsrum, hvor der er aftjent obligatorisk militærtjeneste.

Kommissionen har anført, at det er irrelevant, hvorledes udvælgelseskomiteen har fundet aldersbetingelsen opfyldt, idet det afgørende er, at udvælgelseskomitéens afgørelse er i overensstemmelse med meddelelsen om udvælgelsesprøven.

Kommissionen har vedrørende sagsøgernes *andet og tredje anbringender* anført, at disse anbringender kun udgør en gentagelse af det første anbringende.

Intervenienten B. Math har vedrørende sagsøgernes *første anbringende* og hans faglige erfaring inden han indtrådte i Kommissionens tjeneste anført, at han havde 25 års erfaring efter universitetsuddannelsen og at denne erfaring hovedsagelig vedrørte metoderne til kontrol med fissile materialer. Disse metoder, der gik ud på at føre regnskab med de fissile materialer, følge dem og rent konkret kontrollere dem samt inspicere de forskellige anlæg, er de samme som dem, der anvendes ved sikkerhedskontrol. Arbejdsopgaverne på området for den fysiske beskyttelse ligger meget tæt op ad dem, der udøves i forbindelse med sikkerhedskontrol, idet de to former for virksomhed kun adskiller sig ved deres formål, den ene foregår på nationalt niveau, den anden på internationalt niveau. Sagsøgernes argumentation fører reelt til at alle kandidater uden for Kommissionen skulle være udelukket fra deltagelse i udvælgelsesprøven.

6. Spørgsmålet om, hvorvidt afgørelsen fra udvælgelseskomitéen for udvælgelsesprøve KOM/A/477 om ikke at opføre Van der Stijl på egnethedslisten, var lovlig (sag 262/86)

Sagsøgeren, Van der Stijl har fremført tre anbringender til støtte for sin påstand om, at denne afgørelse var ulovlig.

Sagsøgeren har *først anført*, at afgørelsen ikke indeholder nogen begrundelse. Hvis den indeholder en sådan, er den under alle omstændigheder utilstrækkelig og under ingen omstændigheder i overensstemmelse med meddelelsen om udvælgelsesprøven.

Sagsøgeren har anført, at den skrivelse, som blev meddelt ham og som indeholdt denne afgørelse, alene indeholdt én begrundelse, nemlig en henvisning til »de særlige kvalifikationer, den ledige stilling krævede«, og som sagsøgeren ikke opfyldte.

Sagsøgeren har anført, at denne henvisning til disse særlige kvalifikationer, som hverken indeholdes i meddelelsen om ledig stilling eller i meddelelsen om udvælgelsesprøven, kun udgør et kunstigt begreb, som skal karakterisere stillingen som kontorchef. Afgørelsen indeholder derfor ingen begrundelse, idet den alene angiver, at udvælgelseskomitéen ikke skønnede, at sagsøgeren burde optages på egnethedslisten til den pågældende stilling.

Selv om det antages, at denne henvisning udgør en begrundelse og de bestående ansøgere skulle opfylde dette specielle krav om særlige kvalifikationer, er denne begrundelse utilstrækkelig. Disse specielle kvalifikationer burde nemlig have været angivet i afgørelsen, og det burde have været præciseret, hvorfor sagsøgeren ikke opfyldte dem. Begrundelsen er desuden ikke individuel, idet udvælgelseskomiteen havde givet en anden ansøger til udvælgelsesprøven afslag af ganske identisk ordlyd.

Sagsøgeren har anført, at den omstændighed, at beslutningen ikke indeholder nogen begrundelse, støttes af, at den ikke henviser til det eneste kriterium, som er angivet i meddelelsen om udvælgelsesprøven, nemlig den foreskrevne karaktergivning fra 0 til 20 point, hvorved der minimalt krævedes 10 point.

Selv om man endelig antager, at begrundelsen var tilstrækkelig er selv indholdet heraf retsstridigt, idet det hverken indeholdes i meddelelsen om ledig stilling eller i meddelelsen om udvælgelsesprøven. Disse to meddelelser er for så vidt angår deres ordlyd ganske traditionelle. Meddelelsen om udvælgelsesprøve angiver således, at formålet med den mundtlige prøve var at give udvælgelseskomitéen mulighed for at vurdere ansøgernes kundskaber og deres egnethed til at udføre de beskrevne arbejdsopgaver, der var forbundet med kontorchefstillingen. Udvælgelseskomiteen fandt tilsyneladende, at der var tale om en kontorchefstilling, der krævede specielle kvalifikationer, hvilket overhovedet ikke fremgik af meddelelsen om udvælgelsesprøve og derfor som en retsstridig betingelse heller ikke kunne være genstand for den i udvælgelsesproceduren fastsatte prøve.

Sagsøgeren har *dernæst anført*, at den mundtlige prøve ikke overholdt meddelelsen om udvælgelsesprøven.

Udvælgelseskomitéen forsøgte praktisk taget ikke at vurdere sagsøgerens kundskaber og egnethed, idet hans samtale med denne hovedsagelig havde vedrørt hans arbejde i Personaleudvalget og i de faglige organisationer. Ikke engang sagsøgerens sproglige kundskaber var blevet prøvet under samtalen, idet denne hovedsagelig var foregået på fransk.

Sagsøgeren har *endelig anført*, at udvælgelseskomitéens afgørelse indebærer en procedurefordrejning.

Dette fremgår af, at denne afgørelse hænger sammen med de rækker af afgørelser, som Kommissionen traf for at regularisere den situation, der var blevet annulleret ved Domstolens dom af 7. oktober 1985.

Kommissionen har vedrørende sagsøgernes *første anbringende* om begrundelsen i udvælgelseskomitéens afgørelse anført, at kravet

»særlige kvalifikationer« forudsætningsvis indeholdes i meddelelsen om udvælgelsesprøven.

At der var tale om en særlig stilling fremgik nemlig ikke blot af beskrivelsen i meddelelsen om udvælgelsesprøven af den pågældende afdelings arbejdsopgaver, som den bestående ansøger skulle lede og styre, men også af de kundskaber og den erfaring, der krævedes af ansøgerne.

Kommissionen har desuden anført, at en grundigere begrundelse havde kunnet skade sagsøgeren, som på tidspunktet stadig var tjenestemand.

Vedrørende sagsøgerens *andet anbringende* om den mundtlige prøve har Kommissionen anført, at udvælgelseskomiteen alene kan afgøre, hvorledes den vil prøve ansøgerens egnethed.

Dette anbringende er altså uden grundlag, og Domstolen kan ikke på dette punkt tiltage sig udvælgelseskomitéens rolle.

Kommissionen har endelig vedrørende sagsøgerens *tredje anbringende* om at der var tale om en procedurefordrejning anført, at sagsøgeren her alene har fremsat et simpelt postulat uden nogen form for bevis.

7. Spørgsmålet om, hvorvidt udnævnelsen af B. Math, var lovlig (sagerne 222 og 232/87)

Sagsøgerne Van der Stijl og Cullington har fremført tre anbringender til støtte for deres påstand om, at den nye udnævnelse af B. Math var ulovlig. Sagsøgeren Cullington har herudover fremført yderligere et fjerde anbringende.

Sagsøgerne har *først anført*, at denne anden udnævnelse af B. Math er en klar overtrædelse af EØF-Traktatens srtikel 176.

Sagsøgeren har først bemærket, at rækkevidden af Domstolens dom af 7. oktober 1985 er, at Kommissionen i 1983 burde have anvendt en almindelig udvælgelsesprøve og ikke vedtægtsstridigt den særlige ansættelsesprocedure efter vedtægtens artikel 29, stk. 2. En korrekt fuldbyrdelse af denne dom må indebære, at Kommissionen anvender en korrekt ansættelsesprocedure og ser bort fra ethvert forhold, der vedrører den første vedtægtsstridige ansættelsesprocedure.

Den nye udnævnelse af B. Math er resultatet af denne udvælgelsesprocedure og det må konstateres, at Kommissionen er interveneret i denne procedure for at favorisere B. Math. Kommissionen tilbød således denne en kontrakt som midlertidigt ansat med tilbagevirkende kraft, forlængede dernæst vedtægtsstridigt denne kontrakt for at han kunne deltage i den afholdte udvælgelsesprøve, ændrede de fastsatte nødvendige kvalifikationer for den omstridte stilling, således at han opfyldte disse, gav ham adgang til udvælgelsesprøven, skønt han ikke opfyldte de behørigt fastsatte krav, heller ikke engang aldersgrænsen, og sørgede for, at den af B. Math ulovligt erhvervede erfaring blev tillagt samme vægt som sagsøgernes.

Det overraskende resultat er, at B. Math efter mindre end et år efter annullation af hans udnævnelse på ny er blevet udnævnt til samme stilling, som han hele tiden har beklædt.

Sagsøgerne har *dernæst anført*, at udnævnelsen af B. Math udgør magtfordrejning, idet den er resultat af en række formmangler, hvorved denne blev beskyttet og favoriseret.

Sagsøgerne er af den opfattelse, at de ovenfor nævnte afgørelser, hvorved Kommissionen intervenerede og gennemførte den nye ansættelsesprocedure er behæftet med formmangler, idet deres eneste formål var at give B. Math mulighed for at deltage i den afholdte udvælgelsesprøve og bibringe ham nøjagtigt de kvalifikationer, der krævedes til den omstridte stilling.

Sagsøgerne har *endelig anført*, at udnævnelsen er retsstridig, idet den hviler på en række afgørelser, som selv er retsstridige.

Sagsøgerne har vedrørende dette punkt henvist til de søgsmål, der er anlagt til prøvelse af disse tidligere afgørelser.

G. Cullington har *endelig anført*, at vedtægtens artikel 25, stk. 3, er overtrådt, hvorefter afgørelser angående ansættelse bl. a. skal bekendtgøres straks ved opslag.

Den nye ansættelse af B. Math er ikke blevet bekendtgjort ved noget opslag eller på nogen anden måde. Dette er karakteristisk for den juridiske uklarhed, som Kommissionen har omgærdet hele denne procedure med. Sagsøgeren fik således først besked om, at han ikke var blevet foretrukket til den omstridte stilling flere måneder efter B. Maths udnævnelse og kun som følge af hans egen forespørgsel.

Kommissionen har vedrørende sagsøgernes *første anbringende* anført, at den ikke ved fuldbyrdelsen af dommen af 7. oktober 1985 eller ved proceduren til den endelige ansættelse af den omstridte stilling på nogen måde aktivt har støttet B. Math.

Kommissionen afslår kategorisk alle sagsøgernes påstande herom, som er fremsat uden nogen form for bevis.

Vedrørende sagsøgernes andet anbringende har Kommissionen anført, at ingen af de afgørelser, den traf efter dommen af 7. oktober 1985, er behæftet med formmangler.

Afgørelsen om at afholde en almindelig udvælgelsesprøve er i absolut overensstemmelse med Domstolens præmisser. Den omstændighed, at den samme person efter denne udvælgelsesprøve atter blev udnævnt er ikke nogen formmangel, idet annullationen af den første udnævnelse af B. Math var ganske uden sammenhæng med hans kvalifikationer til den omstridte stilling.

Kommissionen har vedrørende sagsøgernes *tredje anbringende* anført, at ingen af de tidligere afgørelser, som sagsøgeren henviser til, er retsstridige og henvist til dens indlæg i de af sagsøgerne tidligere anlagte sager.

Kommissionen har endelig vedrørende G. Cullingtons *fjerde anbringende* anført, at sagsøgeren ikke kan gøre gældende, at vedtægtens artikel 25, stk. 3, er blevet tilsidesat, idet en sådan tilsidesættelse ikke på nogen måde påvirker hans rettigheder eller legitime interesser. Dette forhold kan derfor ikke påvirke B. Maths udnævnelse.

Den udnævnelse blev i øvrigt bekendtgjort i oktober-nummeret af Personaleposten nr. 478, 1986 (s. 51), som opslås i Kommissionens bygninger. Da vedtægten ikke stiller noget krav til opslagets form, må denne forpligtelse til bekendtgørelse anses for overholdt.

8. *Spørgsmålet om, hvorvidt den stiltiende afvisning af Van der Stijls ansøgning om en afgørelse vedrørende hans første stillingsansøgning, var lovlig, (sag 266/86)*

Sagsøgeren Van der Stijl har til støtte for sin påstand om, at denne afvisning er ulovlig fremført tre anbringender.

Sagsøgeren har *først anført,* at Kommissionens afslag på at træffe en afgørelse vedrørende hans første ansøgning indebærer en overtrædelse af EØF-Traktatens artikel 176.

Sagsøgeren har anført, at dommen af 7. oktober 1985 ikke alene annullerede B. Maths første udnævnelse, men også afslaget på sagsøgerens stillingsansøgning. Til dommens fuldbyrdelse hører derfor en forpligtelse til at tage denne stillingsansøgning op til fornyet overvejelse.

Det må imidlertid konstateres, at sagsøgerens stillingsansøgning aldrig blev taget op til fornyet overvejelse, uanset han havde indgivet en udtrykkelig ansøgning herom. Da denne ansøgning vedrørte en afgørelse, der var indgivet inden for den af vedtægtens fastsatte frist, må den stiltiende afvisning af ansøgningen anses for afslag på at træffe en afgørelse og følgelig afslag på at fuldbyrde dommen af 7. oktober 1985.

Hvis Kommissionen virkelig — som hævdet — havde truffet afgørelse vedrørende sagsøgernes stillingsansøgning allerede den 18. december 1985 indebærer den omstændighed, at denne afgørelse ikke blev meddelt sagsøgeren en overtrædelse af vedtægtens artikel 25, stk. 2, hvorefter enhver afgørelse, der træffes om en bestemt person, straks skal meddeles den pågældende tjenestemand skriftligt.

Sagsøgeren har *dernæst anført,* at den stiltiende afvisning af hans ansøgning er en tilsidesættelse af vedtægtens artikel 29, stk. 1.

Sagsøgeren er af den opfattelse, at Kommissiionen ikke efter vedtægten den 18. december 1985 havde kunnet beslutte at afholde en almindelig udvælgelsesprøve uden først at have bl. a. undersøgt forfremmelsesmulighederne, herunder sagsøgerens stillingsansøgning.

Sagsøgeren har hævdet, at Kommissionen ikke foretog en sådan undersøgelse, og har vedrørende dette punkt henvist til de argumenter han fremførte til støtte for sin påstand om, at meddelelsen om udvælgelsesprøve KOM/A/477 var ulovlig.

Sagsøgeren har *endelig anført,* at afslaget på at træffe en afgørelse er en overtrædelse af princippet om god forvaltning.

Sagsøgeren har endelig henvist til det klare misforhold, der består mellem Kommissionens optræden henholdsvis vis-à-vis en korrekt udnævnt tjenestemand og B. Math, som Kommissionen helt klart har favoriseret.

Kommissionen har anført, at sagsøgerens anbringender er uden grundlag og henvist til,

at den under sit møde den 18. december 1985 foretog den fornødne gennemgang af de ansøgninger, der var indgivet i henhold til vedtægtens artikel 29, stk. 1, herunder også sagsøgerens, og at den under samme møde havde bestemt ikke at besætte den omstridte stilling ved forfremmelse, men at afholde en almindelig udvælgelsesprøve.

9. *Påstandene om erstatning (sagerne 341/85, 251 og 266/86, 222 og 232/87)*

Van der Stijl har fremsat påstande om erstatning for ideel skade i de søgsmål, der er anlagt mod B. Maths fortsatte stillingsbesættelse, afgørelserne om at ansætte denne med tilbagevirkende kraft og forlænge denne ansættelse, meddelelsen om udvælgelsesprøve KOM/A/477, afvisningen af hans ansøgning vedrørende hans første stillingsansøgning og endelig B. Maths udnævnelse.

Sagsøgeren har anført, at han allerede havde fremsat denne påstand i sag 128/84 og at Domstolen i dom af 7. oktober 1985 havde fundet, at de anordnede annullationer i sig selv udgjorde en rimelig opretning for den ideelle skade, som sagsøgeren kunne have lidt (præmis 26).

De pågældende retsakter er ikke kun i strid med de anordnede annullationer, men også i strid med den del af dommen, som vedrører spørgsmålet om erstatning for ideel skade. Disse retshandlinger var et nødvendigt led i den manipulation, som gjorde muligt for Kommissionen i løbet af et kort tidsrum at genoprette den situation, som var blevet annulleret ved dom af 7. oktober 1985.

Denne sagsøger finder, at henset til fuldbyrdelsen af den tidligere dom, har Kommissionen overfor ham udvist en klart ansvarspådragende adfærd.

Sagsøgeren har nedlagt samme påstand om ideel skade, som i den tidligere sag, dvs. skærpet derved, at sagsøgeren, selv om han fik medhold, måtte tåle, at Kommissionen ved dens handlinger ganske ophævede dommens retsvirkninger.

G. Cullington har i det af ham anlagte søgsmål mod B. Maths udnævnelse nedlagt påstand om erstatning for ideel skade.

Denne sagsøger har anført, at Kommissionens optræden overfor ham indebærer en tjenestefejl, som må pådrage Kommissionen ansvar. Kommissionen har ved at træffe en række vedtægtsstridige afgørelser med henblik på udnævnelsen af en person, hvis første udnævnelse var blevet annulleret, over for sagsøgeren overtrådt principperne om god forvaltning og ligebehandling samt sin bistandspligt.

Sagsøgerens ideelle skade er den skade, han har lidt såvel i hans professionelle karriere som i privatlivet.

Kommissionen har anført, at de af sagsøgerne anfægtede afgørelser var absolut retmæssige, hvorfor der ikke kan være tale om at tilkende erstatning for nogen skade.

G. F. Mancini
Refererende dommer